

Tänk ändå vad tiden går. I år är det åttio år sedan jag fick diabetes. i åttio år har jag stuckit mig med insulinsprutor. Undrar just hur många. Det var på våren 1938 som jag efter att ha druckit mycket och magrat som min pappa som var änkeman såg till att jag kom till en läkare. Där fick jag kissa i ett glaströr som sedan värmdes av en svag låga. Röret blev svart. Sockersjuka sade läkaren och det blev Medicin 2 på Sahlgrenska direkt. Där började en tid med sträng diet. Vitkål kokt i salt vatten och späck. den feta delen av gris plus en skiva vitt bröd var min frukost. Till lunch var det kokt vitkål eller bönor, vaxbönor, skärbönor eller spenat och späck. Någon gång en omelett vilket var jättegott. Aldrig mjölk men grädde. Efter flera veckor fick jag lära mig ta insulin själv och slutligen åka hem. En dietlista fick jag med och där stod bl.a. hur mycket jag fick äta om dagen. Hundra gram bröd. tvåhundra gram fisk eller hundra gram kött. två ägg. två mått vispgrädde. Ingen mjölk. Smör, späck och grönsaker som växte ovan jord som spenat, kål, tomater och ett apelsin eller äpple om dagen. Nålarna till insulinsprutorna som var av glas fick lämnas in till Bluhmes sjukvårdsaffär på Vasagatan för slipning då dom blev slöa. Både sprutan och nålarna fick man koka efter varje behandling. Det var en jobbig tid men det gick bra. Att låren blev hårda som läder av alla stick med dessa långa grova

nålar var bara att acceptera. Jag är född och uppvuxen i Högsbo Torp som då var ren landsbygd gjorde att man odlade mycket grönt som jag behövde. Skulle jag bli tjugo år tänkte jag. Sockersjuka var en farlig sjukdom som folk dog av. Men åren gick och även jag blev gift och vi fick två pojkar. Mitt arbete som målare var bra då jag fick daglig motion genom att klättra på stegar och ställningar. Men nittonhundrafemtiofem slög olyckan till. Vår yngste pojk då fyra år, fick diabetes. Helt klart tog jag åt mig detta, det var genom mig han fick diabetes. Men samma år kom en tandläkare Linder från Skärhamn till mig som då var ordförande i sockersjukas förening och visade en ny automatisk insulinspruta, Helinossprutan. Den var lite klumpig men helt fantastisk. Man sög upp insulinet som vanligt, höll sprutan mot armen eller magen och tryckte på en liten spärr och nålen for in i arm eller mage utan att det kändes. Nålen var mindre och finare och sprutan förvarades i en behållare med sprit och behövdes inte kokas efter varje injektion.. Bara det en lättnad och vi behövde aldrig ge vår son injektion med de gamla grova nålarna. Åren rullade på och pojkarna blev vuxna och bildade familjer. Tyvärr fick den äldste sonen med diabetes som det numera heter även hans son diabetes. Men 1997 dog den yngste sonen i cancer och 2000

min fru i hjärtbesvär och 2003 äldste sonen i stroke. Det var fruktansvärt och jag förstår inte hur jag kom igenom det. Men jag har sju barnbarn och fem barnbarnsbarn och känner mig pigg trots att på grund av diabetes amputerat tre tår på höger ben och hela högerfoten och nyss fyllt 97 år. Jag sitter i min rullstol och tänker på hur enkelt det är att vara diabetiker i dag. Behöver inte väga maten. Kan äta mat även om det skulle finnas lite socker i den. Vi reste mycket min fru och jag runt om i världen och diabetes har aldrig varit något hinder. Nu sitter jag här och undrar hur det är möjligt att jag som inte trodde jag skulle bli 20 år nu är 97 och känner mig inte gammal.

Rune Johansson